

ע"פ 9853/09/19 - לון אריזות השרון בע"מ, שרון לוי נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 9853-09-19

ניתנה ביום 24 ספטמבר 2019

לפני כבוד השופט מיכאל שפיצר

המבקשים

1. לון אריזות השרון בע"מ
2. שרון לוי

המשיבה

-
מדינת ישראל

בשם המבקשים: עו"ד משה זכות

בשם המשיבה: עו"ד שרון פיליפסון

החלטה

1. המבקשים הורשעו בבית הדין האזורי לעבודה בתל אביב (השופט הבכיר יצחק לובוצקי; הע"ז 36042-12-16) בהכרעת הדין מיום 1.4.19, בעבירה של העסקת שנים עשר עובדים זרים ללא היתר כדין, בניגוד להוראות סעיף 2(א)(1) ו-2(2) לחוק עובדים זרים (איסור העסקה שלא כדין והבטחת תנאים הוגנים), התשנ"א - 1991 (להלן - **החוק**); המבקש הורשע בהפרת אחריות כנושא משרה, בניגוד להוראת סעיף 5 לחוק.

במקביל זיכה בית הדין את המבקשים מהעבירה של העסקת ארבעה עובדים ללא ביטוח רפואי, בקשר להוראות סעיף 2(ב)(3) לחוק.

בגזר הדין מיום 28.7.19, הטיל בית הדין האזורי על המבקשת קנס כספי בסכום של 216,000 ש"ח (18,000 ש"ח בגין כל עובד), ועל המבקש קנס כספי בסך 18,000 ש"ח (1,500 ש"ח בגין כל עובד), שישולמו ב - 10 תשלומים רצופים ושווים, החל מיום 9.9.19 (המבקשת 21,600 ש"ח והמבקש 1,800 ש"ח בכל תשלום). בנוסף, חייב בית הדין את המבקשים לחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירה בהם הורשעו (בסך 100,000 ש"ח למבקשת ו- 15,000 ש"ח למבקש), לתקופה של שלוש שנים מיום קבלת גזר הדין.

2. המבקשים הגישו ערעור על הכרעת הדין ולחלופין על גזר הדין, ובמקביל הגישו את הבקשה שלפני

לעיכוב ביצוע תשלומי הקנסות שהושטו עליהם, וזאת עד להכרעה בערעור. במסגרת הבקשה טוענים המבקשים כי סיכוייהם לזכות בערעור טובים, שכן בפסק הדין נפלו טעויות משפטיות המצדיקות בירור מעמיק של ערכאת הערעור. בקשר לכך נטען במסגרת הודעת הערעור, בין היתר, כי שגה בית הדין בכך שהרשיע את המבקשת תוך התעלמות מכך שהעובדים, תושבי הרשות הפלסטינית, הועסקו על ידי קבלן משנה, מר זהאר, עימו הייתה המבקשת חתומה על הסכם להספקת עובדים; למרות שקבלן המשנה אישר למפקח, במהלך שיחת הטלפון שהתקיימה בין השניים ובנוכחות המבקש, כי הוא מעמיד עובדים לרשות המבקשת, החליטה המשיבה שלא לזמן אותו קבלן המשנה למתן עדות, דבר שגרם פגיעה מהותית בהגנת המבקשים; העובדה שלוזהאר יש רישיון להעסיק עובדים בישראל לא נסתרה; המבקש העיד כי חתם על הסכם הכולל את כל זכויות העובדים, פיקח מטעם קבלן המשנה בשטח ושילם עבור כל עובד 700 ש"ח; לא היה מקום להרשיע את המבקשת גם בהעסקת העובדים הסודנים, בשל מחדלי החקירה המשמעותיים וגם בשל טעויות ברישום פרטי העובדים. כן טען כי שגה בית הדין בכך שהרשיע את המבקש באופן אוטומטי, ללא בחינת יסודות העבירה; גזר הדין שהושט על המבקשים חמור ואינו עומד ביחס הולם לעובדה שמדובר באירוע אחד, לכך שלמבקשים אין עבר פלילי, ולעובדה שחלפו ארבע שנים מאז ביצוע העבירה ועד לסיום ההליך, ושבמהלכן לא הוטלו קנסות נוספים.

המבקשים מוסיפים וטוענים כי מדובר בקנס כבד ומשמעותי (בסך כולל של 234,000 ש"ח) אשר יקשה עליהם מאוד ויגרמו לשיבוש בתזרים הכספים בעסק. בנסיבות אלה כך לטענת המבקשים, ובשים לב לסיכויי הערעור טובים, יש הצדקה להיעתר לבקשתם לעכב את ביצוע תשלום הקנסות עד להכרעה בערעור.

3. המשיבה מתנגדת לעיכוב ביצוע גזר הדין וטוענת כי אין לחרוג מן הכלל לפיו אין מקום לעכב תשלום של קנס שהוטל על נאשם, שכן תשלום הקנס אינו עלול לגרום לנאשם נזק בלתי הפיך. לגופם של דברים טוענת המשיבה, כי לא די בטענה כי מדובר ב"עונשי קנס כבדים ומשמעותיים" וכי אלה "יגרמו לשיבוש בתזרים הכספים לעסק", וכי בהעדר תצהיר ופירוט תשתית עובדתית שיוכיח שתשלום הקנס יגרם להם לנזק בלתי הפיך או כי אין ביכולתם לעמוד בו, יש לדחות את הבקשה. כן נטען כי המבקשים לא הציגו נסיבות מיוחדות המצדיקות את עיכוב ביצוע גזר הדין, וכי הקנס שנפסק נגדם אינו חורג ממדיניות הענישה המקובלת, בשים לב למספר העובדים לגביהם נקבע שהועסקו שלא כדין המסגרת "העסק". עוד צוין כי מדובר בקנס המשולם לקופת המדינה, וככל שהמדינה תחויב בהשבה לא יהא כל קושי להיפרע ממנה.

4. בתגובה לתשובת המשיבה חוזרים המבקשים על האמור בבקשתם כי סכומי הקנס גבוהים ועומדים להכביד על תזרים המזומנים בעסק בצורה משמעותית. עוד מדגישים המבקשים כי הואיל ומדובר בתשלום קנס למדינה (ולא בפיצוי), דחייתו על להכרעה בערעור לא תכביד בשום צורה על קופתה של המדינה.

דין והכרעה

5. בהיעדר התייחסות הצדדים, החלטתי לדון בבקשה לעיכוב הביצוע על בסיס מכלול החומר שבתיק בית הדין, ללא דיון במעמד הצדדים (ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007); ע"פ 9043/12 דהן נ' מדינת ישראל (23.4.2013)). להלן אנמק, בתמצית, החלטתי.

6. ככלל, אין בהגשת ערעור כשלעצמו כדי להצדיק עיכוב ביצוע תשלום קנס שהושת על אדם שהורשע. הטעם לכך הוא, כי בניגוד לעונש מאסר, תשלום הקנס אינו גורם, במרבית המקרים, לנזק בלתי הפיך למערער, במובן זה שאם יתקבל הערעור והקנס יופחת או אף יבוטל, יוחזרו למערער הסכומים ששילם. (ע"פ 2707/12 קלמרו נ' מדינת ישראל (8.2.2009); ע"פ 5957/12 רביזדה נ' מדינת ישראל (27.5.2013)). יחד עם זאת, בית המשפט יסקול בחיוב לעכב תשלום קנס מקום בו שוכנע כי אין ביכולתו המבקש לעמוד בתשלום (ע"פ 3468/12 שורפי נ' מדינת ישראל (ע"פ 29/13 בירנבוים נ' מדינת ישראל, (13.1.2013); ע"פ 4074/16 אורן אלמקייס נ' מדינת ישראל (15.6.2016)).

7. לאחר שעייתי בטענות הצדדים ובכלל החומר המצוי בפניי, לא מצאתי בשלב זה טעם המצדיק את עיכוב תשלום הקנס שהושת על המבקשים ונחה דעתי כי דין הבקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין להידחות אך נכון יהיה בשלב זה להפחית את התשלום החודשי.

במקרה שלפני, על פני הדברים - בהתחשב במכלול הנסיבות ובכך שמדובר בשנים עשר עובדים זרים - על פני הדברים נראה כי סיכויי הערעור אינם גבוהים. כמו כן, יש להביא בחשבון כי תשלום קנס לטובת המדינה אינו בלתי הפיך וניתן להשיבו אם יתקבל הערעור (ע"פ 9908/17 שריקי נ' מדינת ישראל, (11.1.2018)). יחד עם זאת, ומשטענו המבקשים כי גובה התשלום יעיק על תזרים המזומנים ועל פעילות החברה, אני סבור שיש מקום להפחית את התשלום החודשי ולהעמידו על 10.000 ₪ וזאת עד להכרעה בערעור. במידה והמבקשים לא יעמדו בתשלומים אלו על פי המועדים שנקבעו על ידי בית הדין קמא, יחזור סדר התשלומים שקבע בית הדין האזורי לתקפו.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשע"ט (24 ספטמבר 2019) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.